

Ken Follett

A TITÁNOK BUKÁSA

Évszázad-trilógia

1.

GABO

Második fejezet

1914. január

A huszonnyolc éves Fitzherbert gróf, családjának és barátainak Fitz, Nagy-Britannia kilencedik leggazdagabb embere volt.

Semmit sem tett, hogy kiérdemelje ezt a hatalmas vagyont. Egyszerűen csak örökölt pár ezer hektár földet Walesben és Yorkshire-ban. A birtokok nem sokat jövedelmeztek, de szén volt alattuk, és Fitz nagyapja dúsgazdag lett a koncessziókból.

Nyilvánvalóan Isten akarta úgy, hogy a Fitzherbertek uralkodjanak embertársaikon, és ennek megfelelő stílusban éljenek, mindazonáltal Fitz úgy érezte, nem sokat tett azért, hogy igazolja Isten hitét maga iránt.

Bezzeg egészen más volt az apja, a korábbi gróf. Alexandria 1882-es bombázása után a tengerésztisztet admirálissá léptették elő, aztán ő lett a szentpétervári brit nagykövét, aztán Lord Salisbury kormányának minisztere. A konzervatívok elvesztették az 1906-os választásokat, és Fitz apja néhány héttel később meghalt. Halálát Fitz meggyőződése szerint az siettette, hogy olyan felelőtlen liberálisokat kellett látnia őfelsége kormányában, mint David Lloyd George és Winston Churchill.

Fitz, mint konzervatív főrend, átvette apja helyét a Lordok Házában, a brit parlament Felsőházában. Jól beszélt franciául, elboldogult az oroszokkal, és egy napon szívesen lett volna hazájának külügyminisztere. A liberálisok sajnálatos módon továbbra is megnyerték a választásokat, így hát egyelőre nem volt esélye rá, hogy miniszter legyen.

Katonai pályafutása hasonlóképpen jellegtelen volt. A sandhursti akadémiára járt, három évet töltött a Walesi Lövészeknél, ahonnan kapitányként szerelt le. A házassággal lemondott a hivatásos katonai pályafutásról, de tiszteletbeli ezredes lett a dél-walesi népfelkelőknél. Sajnos egy tiszteletbeli ezredes sosem kap kitüntetést.

Valamit azért mégis tett, amire büszke lehet, gondolta, miközben a vonat végigzakatolt vele Dél-Wales völgyein. A király két héten belül ellátogat Fitz vidéki házába. V. György király és Fitz apja fiatalkorukban egy hajón szolgáltak. A király nemrég kifejezte abbéli óháját, hogy szeretné megismerni az ifjabb nemzedék gondolkodását, és Fitz szer-

vezett egy diszkrét házi összejövetelt őfelségének, ahol találkozhat némelyükkel. Most Fitz és felesége, Bea hazafelé tartott, hogy mindent elrendezzen.

Fitz szerette a hagyományokat. Az emberiségnek felülmúlhatatlan csúcsteljesítménye a monarchia, az arisztokrácia, a kereskedők és a parasztok kényelmes rendje. Bár most, a vonatablakon kitekintve úgy látta, az elmúlt száz év legnagyobb fenyegetésével néz szembe a brit életmód. A valaha zöld domboldalakat úgy lepték el a szénbányászok sorházai, mint a szürke-fekete levélrozsda a rododendronbokrot. Ezekben a mocskos putrikban köztársaságról, ateizmusról és forradalomról fecsegnek. Alig száz év telt el azóta, hogy a francia nemességet kordékon szállították a nyaktilóhoz, és ez itt is megtörténhet, ha úgy alakulnak a dolgok, ahogy ezeknek az izmos, fekete képű bányászoknak némelyike akarja.

Boldogan lemondana a szénből szerzett jövedelméről, elmélkedett magában, ha Britannia visszatérhetne egy egyszerűbb korhoz. A királyi család erős vár a lázadás ellen. Ám Fitz mégis legalább annyira ideges volt a látogatástól, mint amennyire büszke. Annyi minden félresikerülhet! Fejedelmi személyek a hanyagság, következőképpen a tisztelenség jelének tekinthetnek egy tévedést. A látogatók szolgálai hétvége minden részletét továbbadják más szolgálknak, következőképpen a szolgák gazdáinak, így Londonban minden társasági hölgy egykettőre megtudja, ha a király kemény párnát, rossz burgonyát vagy nem megfelelő márkájú pezsgőt kapott.

Fitz Rolls-Royce Silver Ghostja az aberoweni vasútállomáson várakozott, hogy a gróft és Beát a vidéki házukig, Tÿ Gwynig vigye. Közben a Walesben gyakori könnyű, de kitartó eső szemerkélt.

Tÿ Gwyn annyit tesz walesi nyelven, hogy Fehér Ház, de ebből mára gúnynev lett. Ezt is ellepte a szénpor, mint a világnak ezen a részén mindent, a valaha fehér kőtömbök mostanra sötétszürkék lettek, és bemasztolták a hölgyek szoknyáját, ha elővigyázatlanul hozzáérték a falakhoz.

Mindazonáltal felséges épület volt, Fitzet büszkeséggel töltötte el a látványa, miközben az autó dorombolva gurult fölfelé a feljárón. Tÿ Gwynnek, Wales legnagyobb magánházának kétszáz szobája volt. Egyszer, kisfiú korában, húgával, Mauddal megszámlálták az ablakokat, és

ötszázhuszonhárom lett az eredmény. A házat Fitz nagyapja építtette, a kétemeletes épület kellemes rendet sugárzott. A földszinti ablakok magasak voltak, hogy minél több fényt engedjenek be a hatalmas fogadótermekbe. Az emeleten több tucat vendéglakosztály volt, a tetőtérben számtalan cselédszoba, amelyek manzárdablakok hosszú soraival nyíltak a meredek tetőre.

Fitz kedvence az ötvenhektáros kert volt. Személyesen ellenőrizte a kertészeket, ő döntött a palántázásról, a metszésről, az ültetésről.

– Ez a ház alkalmas egy királyi látogatásra – mondta, amikor az autó megállt a fenséges, oszlopos előcsarnok előtt. Bea nem válaszolt. Az utazás elrontotta a kedvét.

Az autóból kiszálló Fitzet a medve méretű Gelert, a pireneusi hegyi kutya üdvözölte. Az állat végignyalta a gazda kezét, aztán ujjongó boldogsággal körbeszáguldott az udvaron.

Fitz az öltözőszobájában átcserélte úti ruháját puha barna tweedöltönyre, majd átment a közös ajtón Bea lakosztályába.

Nyina, az orosz komorna éppen a kalaptűket húzogatta ki a Bea fején ülő műalkotásból, amelyet úrnője az utazáshoz viselt. Fitz megpillantotta Bea arcát az öltözőasztal tükrében, és a szíve ugrott egyet. Eszébe jutott az a négy évvel ezelőtti perc, amikor a szentpétervári bálteremben először látta meg ezt a nehezen fegyelmezhető, szőke hajgyűrűkkel keretezett, hihetetlenül szép arcot. Akkor is olyan sértődött volt az arca, mint most, amit ő különös módon vonzónak talált. Egy szempillantás alatt eldöntötte, hogy Bea az egyetlen nő, akit szeretne feleségül venni.

Nyina középkorú volt, a keze bizonytalan – a cselédek sokszor féltek Beától. Miközben Fitz figyelte őket, egy tű megszurta Bea fejbőrét, és az asszony felkiáltott.

Nyina elsápadt.

– Ne haragudjon, kegyelmes asszony – mondta oroszul.

Bea fölkapott egy kalaptűt a fésülködőasztalról.

– Próbáld ki, milyen érzés – kiáltotta, és beledöfte a tűt a komorna karjába.

Nyina könnyekre fakadt, és kirohant a szobából.

– Hadd segítsek – csitítgatta Fitz a feleségét.

De Bea nem csitult.

– Majd magam.

Fitz az ablakhoz ment. Tucatnyi kertész nyeste a bokrokat, egyengette a pázsit szegélyét, gereblyézte a kavicsos utakat. Számos bokor virárgzott: rózsállott a kányafa, sárgállott a téli jázmin, a varázsmogyoró, illatozott a téli lonc. Túl a kerten puhán ívelt a zöld hegyoldal.

Türelmesnek kell lennie Beával, figyelmeztette magát a gróf. Külföldi, egyedül érzi magát egy idegen országban, távol a családjától és mindentől, ami ismerős számára. Könnyű volt házasságuk első hónapjaiban, amikor még részeg volt a felesége látványától, illatától, bőrének selymétől. Ismét próbálkozott.

– Miért nem pihensz le? – kérdezte. – Majd én hívatom Peelt és Mrs. Jevonst, és ellenőrzöm, hogy állnak.

Peel a főkomornyik volt, Mrs. Jevons a házvezetőnő. Bea dolga volt a személyzet irányítása, ám Fitz annyira izgult a király látogatásától, hogy örült minden ürügynek, aminek kapcsán belefolyhatott a dologba.

– Később majd beszámolok neked, ha kipihented magadat. – Elővette a szivartárcáját.

– Ne itt dohányozz – szólt rá az asszony.

A férfi ezt beleegyezésnek vette, és az ajtóhoz indult. Kifelé menet megállt, és azt mondta:

– Nézd, a király és a királyné jelenlétében azért ne viselkedj így, jó? Úgy értem, ne üsd a személyzetet.

– Nem ütöttem meg, egy tűt szúrtam a karjába, hogy megleckéztessem.

Az oroszok csináltak ilyesmit. Amikor Fitz apja panaszkodott a szentpétervári angol követség személyzetének lustasága miatt, orosz barátai azt mondták neki, hogy nyilván nem veri őket eléggé.

A férfi folytatta:

– Az uralkodót kínosan érintené, ha ilyesmit kellene látnia. Mint már említettem neked, Angliában ez nem szokás.

– Kislány koromban végig kellett néznem, ahogy három parasztot felakasztanak – válaszolta a felesége. – Anyámnak nem tetszett, de nagyapám ragaszkodott hozzá. Azt mondta: „Ez majd megtanít rá, hogy büntetned kell a szolgálókat. Ha nem vered vagy korbácsolod meg őket

a legcsekélyebb mulasztásért vagy lustaságért, egyre nagyobb bűnöket követnek el, és akasztófán végzik.” Arra tanított, hogy hosszabb távon kegyetlenség elnézőnek lenni az alsóbb osztályokkal.

Fitz kezdte elveszteni a türelmét. Bea úgy tekint vissza a gyermekkorára, mint a határtalan gazdagság idejére, amikor mindent megtehetett az engedelmes szolgálhad és a boldog parasztok ezreinek körében. Ha kegyetlen, tehetséges nagyapja még élne, akkor ugyanígy folytatódott volna az élet; ám a családi vagyont elverte Bea iszákos apja és gyenge bátyja, Andrej, aki mindig úgy adta el az erdőt, hogy nem ültetett a helyébe fákat.

– Megváltoztak az idők – felelte Fitz. – Megkérlek, sőt megparancsolum, hogy ne hozz zavarba a királyom előtt. Remélem, egyértelműen fejeztem ki magamat.

Kiment, becsukta maga mögött az ajtót.

Elindult a széles folyosón, ingerült volt, és egy kicsit szomorú. Új házasságában megdöbben és bánkódott az efféle csetepatétától, mostanra megszokta őket. Vajon minden házasság ilyen? Nem tudta.

Egy inas, aki egy kilincset fényesített, háttal a falnak fölegyenesedett és lesütötte a szemét, ahogy Tÿ Gwyn szolgálainak kellett, ha a gróf arra járt. Egyes úri házakban a személyzetnek a fal felé kell fordulnia, de Fitz ezt túlságosan feudálisnak tartotta. Ismerte ezt az embert, látta játszani az egyik krikettmérkőzésen Tÿ Gwyn személyzete és az aberoweni bányászok között. Jó balkezes ütő volt.

– Morrison – mondta, mivel az inas neve is az eszébe jutott –, szóljon Peelnek és Mrs. Jevonsnak, hogy jöjjenek a könyvtárba.

– Parancsára, uram.

Fitz lement a főlépcsőn. Azért vette el Beát, mert a lány megigézte, de voltak racionális okai is. Arról álmodott, hogy nagy angol–oroszl dinasztiaát alapít, amely hatalmas területeken uralkodik, akkora lesz, mint a Habsburgoké, akik évszázadokon át uralták Európát.

Ehhez azonban örökösre volt szüksége. Bea hangulatából ítélve ma éjjel nem fogadja szívesen az ágyban az asszony. A férj persze keresztülvihetné az akaratát, de ebben sose telt sok öröme. Két hete volt az utolsó alkalom. Nem óhajtott olyan feleséget, aki alantas mohósággal vágynak erre a dologra, másrészt viszont két hét hosszú idő.

Húga, Maud huszonhárom éves, de még hajadon. Mellesleg, ha

Maudnak bármiféle gyereke születik, azt valószínűleg egy véresszájú szocialista neveli fel, aki forradalmi röpiratok nyomtatására veri el a családi vagyont.

Három éve nősült, és kezdett aggódni. Bea csak egyszer esett teherbe az előző évben, de a harmadik hónapban elvetélt. Közvetlenül egy veszekedés után történt. Fitz elhalasztott egy szentpétervári utat, és ez borzasztóan fölzaklatta Beát: sírt, hogy ő haza akar menni. Fitz nem engedett – végtére is egy férfi nem hagyhatja, hogy a felesége parancsolgasson –, de a vetélés után büntudatosan érezte, hogy ez az ő hibája. Csak még egyszer essen teherbe az asszony, majd akkor gondoskodik róla, hogy semmi se izgathassa föl Beát, amíg meg nem születik a baba.

Aggodalmait magába fojtva belépett a könyvtárba, és leült a bőrintarziás íróasztalhoz, hogy listát készítsen.

Egy-két perccel később belépett Peel és egy szobalány. A főkomornyik, egy gazda fiatalabbik fia, tősgyökeres parasztnak látszott deresedő hajával, szeplős arcával, holott egész életében Tÿ Gwynben szolgált.

– Mrs. Jevons meg van betegedve, uram – mondta.

Fitz régen felhagyott a próbálkozással, hogy a nyelvhelyességre oktassa a walesi személyzetet.

– A gyomra – tette hozzá Peel gyászosan.

– Kíméljen meg a részletektől. – Fitz a szobalányra, egy nagyon csinos, húsz év körüli lányra pillantott. Az arca valahonnan ismerős volt. – Ez ki?

A lány maga felelt neki:

– Ethel Williams, uram, Mrs. Jevons helyettese. – A dél-walesi völgyek dallamos tájszólásával beszélt.

– Nos, Williams, túl fiatalnak tűnsz a házvezetónői munkához.

– Lordságod engedelmével Mrs. Jevons azt mondta, hogy kegyelmességed valószínűleg lehozatja Mayfairből a házvezetónőt, de reméli, hogy átmenetileg én is kielégítően szolgálhatok.

Vajon tényleg megvillant a szeme a „kielégítő” szónál? Noha illendő tisztelettel beszélt, valamiért mégis arcátlannak tűnt.

– Jól van – felelte Fitz.

Williamsnek vaskos notesz volt az egyik kezében és két ceruza a másikban.

– Meglátogattam Mrs. Jevonst a szobájában, és elég jól volt ahhoz, hogy mindent átvegyen velem.

– Miért hoztál két ceruzát?

– Hátha az egyik eltörik – felelte a lány, és elvigyorodott.

Szobalányok nem szoktak a grófra vigyorogni, ám Fitznek akaratlanul is vissza kellett mosolyognia.

– Helyes – mondta. – Akkor halljam, mit írtál föl a noteszedbe.

– Három témát – felelte a lány. – A vendégeket, a személyzetet és a beszerzéseket.

– Nagyon helyes!

– Lordságod leveléből úgy értesültünk, hogy húsz vendég lesz. A legtöbbben egy-két fős személyzettel jönnek, vegyünk átlagban kettőt, ennél fogva plusz negyven szolgát kell elszállásolnunk. Mindenki szombaton érkezik és hétfőn távozik.

– Így van.

Fitz az örömmek és a félelemnek azt az elegyét érezte, mint a Lordok Házában elmondott szűzbeszéde előtt. Repesett, hogy ezt csinálhatja, ugyanakkor aggódott, hogy jól csinálja-e.

Williams folytatta:

– A felséges pár nyilvánvalóan az egyiptomi lakosztályban száll meg.

Fitz bólintott. Ez volt a legnagyobb lakosztály. A tapétát az egyiptomi templomok motívumaival díszítették.

– Mrs. Jevons javasolta, milyen más szobákat kellene még megnyitni. Ezeket is felírtam, itt van, la!

Az „itt, la” tájnyelvi kifejezés volt, ósdibb a bayeux-i faliszőnyegnél. Az „ide” épp elég lett volna.

– Mutasd – mondta Fitz.

A lány megkerülte az íróasztalt, és a gróf elé helyezte a nyitott noteszt. A személyzetnek kötelező volt hetente egyszer fürödni, így Williamsnek nem volt olyan rossz szaga, mint általában a dolgozó osztálynak. Meleg testének inkább virágillata volt. Talán lopja Bea szappanát. Fitz elolvasta a listát.

– Rendben – mondta. – A hercegnő majd elkészíti a szobabeosztást. Lehet, hogy ragaszkodik a saját elképzeléseihez.

Williams lapozott.

– Ez a szükséges kisegítő személyzet listája: hat lány a konyhára zöld-ségpucoláshoz és mosogatáshoz, két tiszta kezű férfi, aki az asztalnál segít a felszolgálásban, plusz három komorna és három fiú a lábbelikhez és a gyertyákhoz.

– Tudod, honnan szerezzük őket?

– Igen, uram, van egy listám a helyiekről, akik már dolgoztak itt korábban, és ha az nem lenne elegendő, megkérem őket, ajánljanak másokat.

– De ne legyenek szocialisták – aggodalmaskodott Fitz. – Azok megpróbálnának beszélni a királlyal a kapitalizmus gonoszságáról. Az ember sosem tudhatja a walesieknél.

– Természetesen, uram.

– Mi a helyzet a beszerzésekkel?

A lány ismét lapozott.

– A korábbi fogadások tapasztalatai alapján erre van szükségünk.

Fitz megnézte a listát: száz kenyér, húsz tucat tojás, ötven liter tejszín, negyvenöt kilogramm angolszalonna, három mázsa burgonya... Kezdte unni a dolgot.

– Nem hagyhatnánk ezt akkorra, amikor a hercegnő eldönti, mi lesz a menü?

– Ezt Cardiffból kell hozatni – felelte Williams. – Az aberoweni boltok nem képesek szállítani ekkora megrendeléseket. De még a cardiffi szállítókat is értesíteni kell, hogy bizonyosan legyen náluk megfelelő mennyiség a megfelelő napon.

Williamsnek igaza volt. Fitz örült, hogy a lány intézi ezt. Megvan benne a képesség, hogy előre tervezzen. Fitz ezt ritka adottságnak tartotta.

– Tudnék használni egy hozzád hasonlót az ezredemben – jegyezte meg.

– Nem viselhetek khakiruhát, nem illik a bőröm színéhez – felelte a lány hetykén.

A főkomornyik megbotránkozott.

– Nana, Williams, csak semmi szemtelenség!

– Bocsánatot kérek, Mr. Peel.

Fitz érezte, hogy ez az ő hibája. Minek évődött a lánnyal? Egyébként nem zavarta Williams pimaszsága. Sőt inkább tetszett neki.

– Uram, a szakácsnak volna egypár javaslata a menüket illetően

– szólalt meg Peel. Átadott Fitznek egy kissé maszatos papírt, amelyet a szakács teleírt gondosan formált, gyermekes betűivel. – Sajnos, még korán van a tavaszi bárányhoz, de Cardiffból rengeteg friss halat hozathatunk, jegelve.

– Ez nagyon emlékeztet arra, ami a novemberi vadászaton volt – mondta Fitz. – Másrészt ez alkalommal nem akarunk semmiféle kísérletezést – jobb, ha ragaszkodunk a kipróbált ételekhez.

– Pontosan, uram.

– Akkor most a borok jönnek – azzal fölállt. – Gyerünk a pincébe.

Peel meghökkenett. A gróf nem túl sűrűn ment le a pincébe.

Egy gondolat motoszkált valahol Fitz tudata alatt, amelyről nem akart tudomást venni. Habozott, azután kimondta:

– Williams, te is gyere, és jegyzetelj.

A főkomornyik tartotta az ajtót. Fitz elhagyta a könyvtárat, lement a hátsó lépcsőn. A konyha és a személyzet ebédlője az alagsorban volt. Itt más volt az etikett: a cselédlányok és a cipőpucoló fiúk pukedliztek vagy az üstökükhöz emelték a kezüket, ahogy a gróf elhaladt mellettük.

A borraktár az alsó pincében volt. Peel kinyitotta az ajtót, és megszólalt:

– Engedelmével, előremegyek. – Fitz bólintott. Peel gyufát vett elő, meggyújtotta a gyertyát a fali lámpásban, aztán leereszkedett a lépcsőn. Odalent meggyújtott egy másik lámpát.

Fitznek szerény méretű borraktára volt, úgy tizenkétezer palack, amelynek zömét még az apja és a nagyapja szerezte be. Legtöbb volt a pezsgő, a portói és a rajnai fehér, meg valamivel kevesebb bordói és fehér burgundi. Fitz nem volt borszakértő, de szerette a borraktárt, mert az apjára emlékeztette.

– Egy borraktárban rendre, körültekintésre és jó ízlésre van szükség – szokta volt mondogatni az öregember. – Ezek az erények tették nagygyá Britanniát.

Fitz a lehető legjobbat akarta felszolgálni a királynak, de ez jó ítélőképességet igényelt. A pezsgő Perrier-Jouët lesz, a legdrágább márka, de melyik évjárat? Az érett húsz-harminc éves pezsgő kevésbé pezseg, viszont zamatosabb, ám a fiatalabb évjáratokban van valami vidám íz. Találomra leemelt az egyik polcra egy porlepte, pókhálós palackot.

A szivarzsebéből előhúzott fehér lenvászon zsebkendővel törölte le a címkét. Még mindig nem látta a dátumot a homályos gyertyafényben. Megmutatta az üveget Peelnek, aki elővette a pápaszemét.

– Ezernyolcszázötvenhét – mondta.

– Jó ég, erre emlékszem – felelte Fitz. – Az első évjárat, amit megkóstoltam, és egyúttal a legjobb. – Váratlanul megérezte, hogy a szobalány közel hajol hozzá, úgy bámulja a palackot, amely sok évvel idősebb nála. Megdöbbenésére kissé elakadt a lélegzete Williams közelségétől.

– Attól tartok, az ötvenhetes talán már túl van a virágkorán – mondta Peel. – Javasolhatom az ezernyolcszázkilencvenkettest?

Fitz megszemlélte egy újabb üveget, aztán döntött.

– Nem tudom elolvasni ebben a fényben – mondta. – Hozna nekem egy nagyítót, Peel?

A főkomornyik felment a kőlépcsőn.

Fitz ránézett Williamsre. Éppen valami örültséget készült elkövetni, de nem bírta fékezni magát.

– De csinos lány vagy – mondta.

– Köszönöm, uram!

A lány sötét fürtjei kibújtak a bóbíta alól. Fitz megérintette ezt a haját. Tudta, hogy később meg fogja bánni.

– Ismered azt a kifejezést, hogy *droit du seigneur*?

Hallotta, hogy rekedt a hangja.

– Walesi vagyok, nem francia – felelte a lány, és fölszegte az állát, azzal a pimaszsággal, amely, mint Fitz már megállapította, a jellemző tulajdonsága volt.

Átcsúsztatta a kezét Williams hajáról a tarkójára, és a szemébe nézett. A lány merész önbizalommal viszonzta a pillantását. De azt jelenti vajon az arckifejezése, hogy szeretné, ha a férfi továbbmenne – vagy talán egy megalázó jelenetre készül?

Súlyos lépések hallatszottak a pincelépcső felől. Peel visszajött. Fitz elhúzódott a lánytól.

Meglepő módon Williams vihogni kezdett.

– De büntudatosnak tűnik – mondta. – Mint egy iskolásfiú.

Peel megjelent a fakó gyertyafényben, és átnyújtott egy ezüsttálcát, amelyen elefántcsont nyelű nagyító hevert.

Fitz megpróbált normálisan lélegezni. Megfogta a nagyító nyelét, és folytatta a borosüvegek vizsgálatát. Vigyázott, hogy a tekintete ne találkozzék Williams pillantásával.

Húha, gondolta, micsoda lány!

*

Ethel Williamsben pezsgett az energia. Semmi sem zavarta, képes lesz elintézni minden problémát, megbirkózik minden váratlan fordulattal. Amikor a tükörbe pillantott, látta, hogy a bőre fénylik, a szeme szikrázik. Miután vasárnap kijöttek a templomból, apja meg is jegyezte a szokásos, maró humorával: „De vidám vagy! Talán pénzhez jutottál?”

Azon kapta magát, hogy inkább fut, mint jár Tÿ Gwyn végtelen folyosóin. Mindennap újabb oldalakat töltöttek meg a noteszében a bevásárlólisták, a személyzet beosztása, az asztalok leszedése és újbóli megterítése és az összesítések: párnahuzatokról, vázákról, szalvétákról, gyertyákról, kanalakról...

Ez volt az ő nagy esélye. Fiatalsága ellenére ő lesz a házvezetőnő a királyi látogatás idején. Mrs. Jevons nem adta jelét, hogy föl akarna kelni betegágyából, így Ethelé volt a teljes felelősség, hogy felkészítse Tÿ Gwynt a királyi pár látogatására. Mindig érezte, hogy képes kiemelkedni, ha megkapja rá a lehetőséget; de a személyzet merev hierarchiája miatt nemigen mutathatta meg, hogy jobb a többiekénél. Ám hirtelen felbukkant egy rés, ő pedig elhatározta, hogy kihasználja. Ezután a betegeskedő Mrs. Jevons talán kevésbé megerőltető munkát kap, és Ethelt léptetik elő házvezetőnővé: megduplázhatja a fizetését, saját hálószobája és nappalija lesz a személyzeti szárnyban!

De most még nem tartott itt. A gróf láthatólag elégedett volt a munkájával, mert úgy döntött, hogy nem hozatja el a londoni házvezetőnőt, amit Ethel komoly bóknak tekintett; mégis aggódott, mert mindig marad idő egy apró botlásra, egy végzetes hibára, ami mindent tönkretehet: egy piszkos tányérra, egy eldugult lefolyóra, egy döglött egérre a fürdőkádban. És akkor a gróf megharagszik.

Szombat reggel, amikor a király és a királyné érkezését várták, végigjárt minden vendégszobát, ellenőrizte, hogy ég-e a tűz, fölverték-e a